

Morts distingits

Parlava un dia, en aquesta mateixa columna, de les esqueles de l'"Abc". Cada cop que me n'ha caigut un a les mans he anat de pet a aquella secció buscant amb l'avidesa d'un col·leccionista la necrològica d'algú amb cognoms il·lustríssims i carregat de distincions i honors. Sempre n'hi trobes alguna, no fallen mai. Reflecteixen una Espanya que sembla treta del segle d'or però que continua existint. Ara, des de fa un temps, he descobert que en un diari molt més a l'abast com ho és "La Vanguardia" també hi ha qui dona un toc personal a les esqueles i no deixo mai de mirar-les per veure fins on pot arribar la ximpleria. L'al·licient que pots trobar a les de l'"Abc" és veure quina és més esperpèntica; a "La Vanguardia", quina és més ridícula.

Els morts de "La Vanguardia" són persones molt més senzilles, sense dobles cognoms ni triples títols nobiliaris: Però a les famílies els deu semblar que un nom i dos cognoms és poca cosa i ara s'ha posat de moda rematar-ho com sigui. La majoria ho fan a l'estil d'aquests exemples, tots reals: Antoni G. B. («Ton»); Jacint B. C. («Cinto»); Josep M. M. («Pep»); Francesc I.B. («6Q»); Catalina V. D. («Cati»); Francesca P. R. («Paquita»); Montserrat M. S. («Montse»)... Alguns altres fan referència a denominacions familiars: Manuel B.C. («Avi Manolo»); Josefa Z.B. («Tia Pepi»); Carmen F. L. («laia Carme»), Jordi V. M. («L'avi guapo»); Mª Carmen M. M. («Marita», «mita», «mami»), tres en una! I hi ha encara un grup en el qual, a manca de títols o càrrecs, hi posen el que sigui com si en l'adeu definitiu calgués deixar aquest món presumint d'alguna cosa. Vet aquí algunes referències de mostra: Martín C. F. («laio, papa, Martín, Martí, Martínez»), increïble però cert; Margot F. C. («Esposa, mamá, abuelita, abu. Mujer fuerte»); María S. R. («Artista de genio y figura»); Ricard P. B. («Català i cristià»). I una en què, sota l'escut amb les quatre barres, diu: Victor «Sempre fidel a Catalunya») i quan la llegies et semblava com si s'acabés de morir el president Tarradellas. Moltes esqueles de "La Vanguardia" s'han convertit en una extensió del facebook, un aparador on sentir-se reconegut per qualsevol nimietat, ja sigui per dir-se Quico, o per ser espòs, pare, avi, català, cristià.... o soci del Figueres. Una altra moda absurda però un gran entreteniment.

